lumina strălucitoare a zilei însorite, culorile luxuriante, albastrul străveziu al cerului:

Солнце жжет Краснодар,
словно щек краснота.
Красота!

În poemul «E bine», după replica usturătoare la adresa «parazitului național» incapabil să înțeleagă conținutul patriotismului sovietic, dragostea fierbinte a omului pentru pămîntul «împreună cu care a suferit» de frig și de foame și pe care l-a apărat cu prețul unor nemaipomenite sacrificii, versul lui Maiakovski izbucnește triumfal ca o imensă orchestră de timpane:

Эта песня
песней будет
наших бед,
побед,
буден.

După cum tot sunetul metalic, susținut de rimele interioare, se revarsă și din această strofă polemică:

Пролетариат —
неуклюже и узко
тому,
кому
коммунизм — западня.
Для нас
это слово —
могучая музыка
могущая
мертвых
сражатся поднять.

Adesea efectul frapant, aproape uluitor, se realizează cu ajutorul jocurilor de cuvinte. Poetul folosește pînă la epuizare flexibilitatea limbii ruse, bogăția ei de sensuri și de nuanțe. În «Nemaipomenita aventură întîmplată lui Vladimir Maiakovski, vara în vilegiatură», poetul se adresează soarelui:

«Погоди!
послушай, златолобо,
чем так,
без дела заходить,
ко мне
на чай зашло бы!»

Același cuvînt «заходить» are aici două accepțiuni diferite: «a apune» și «a trece pe la», «a vizita». După cum tot cu ajutorul unui joc de cuvinte (prin folosirea cuvîntului «открыть» în cele două sensuri «a deschide» și «a descoperi») ideea abstractă a valorii învățăturii marxist-leniniste se transfigurează într-o pregnantă imagine vizuală:

Мы открывали
Маркса
каждый том,
как в доме
собственном
мы открываем ставни...

Și mai impresionantă devine o atare interferență de sensuri în momente solemne, patetice. Partea a treia a poemului «Vladimir Ilici Lenin» e o maje-